

A woman with long, wavy brown hair is shown in profile, looking out a window. She is wearing a light-colored dress with small dark polka dots and puffed sleeves. Her right hand is raised, touching the white lace curtains. She is also wearing a brown clutch bag and a high-heeled shoe. The background consists of patterned brown curtains and a window with white lace curtains.

LISA JAUSMŲ KLASIKA
KLEYPAS

Tos
mėlynos
jo akys

<...> kartais gyvenime, jeigu labai pasiseka, galima sutikti sau skirtąjį. Ne todėl, kad jis arba jūs esate tobuli, tiesiog judviejų trūkumai puikiai dera tarpusavyje ir leidžia būti drauge.

LISA
KLEYPAS
Tos
mėlynos
jo akys

Romanas

Vilnius
2019

*Skiriu savo sutuoktiniui Gregui... Doram ir švelniam vyriui.
Su meile – L. K.*

Už pagalbą darbe ir gyvenime per tuos metus, kurie buvo sunkūs, reikalaujantys įtempti jėgas, tačiau drauge ir džiugūs, turiu padėkoti daugybei žmonių.

Dėkoju Melui Bergeriui, tvirtam ir išmintingam vyrui, nepaprastų gebėjimų literatūros agentui.

Evanui Goldfriedui – už kantrybę, dalykiškumą ir puikų humoro jausmą.

Jennifer Enderlin, nuostabiai asmenybei ir kiekvieno rašytojo svajonių redaktorei.

Sally Richardson, Mattew'ui Shearui, Sarai Goodman, Johnui Karle'ui, George'ui Witte'ui, Mattui Baldacci, Johnui Murphy'ui, Dori Weintraub ir kitiems bičiuliams iš *St. Martin's Press*, padėjusiems man įgyvendinti savo siekius.

Sakau nuoširdų ačiū uošviams, Iretai ir Harrellui Elliamsams, už jų besąlygišką meilę ir išmintį, už didžiulę mums suteiktą laimę. Ir už tai, kad jie nuostabūs seneliai.

Savo broliui Ki dėkoju už supratingumą – jis visada bus man be galo artimas.

Christinai ir Scottui – jie visais atžvilgiais nuostabūs.

Christina, Connie, Mary, Terri, Liz... Aš visada nešiojuosi jus širdyje. (Vėl paminėjau tavo vardą, Christina, bet tu esi to verta.)

Romance Writers of America asociacijos valdybai dėkoju ne tik už tai, ką ji nuveikė dėl jausmų romanų, bet ir už man suteiktą progą pasakyti kalbą per pastarųjų metų konferenciją –

tai buvo itin vertinga patirtis. Taigi nuoširdžiausiai dėkoju jums, Jill Limber, Sherry Lewis, Kelly St. John, Stephanie Feagan, Terri Brisbin, Michelle Monkou, Peggy Emard, Dorien Kelly, Linda Howard, Linda Winstead Jones, Karen Fox, Terri Reed, Geralyn Dawson, Donna Grant, Teresa Carpenter, Diane Pershing, Nicole Burnham, Julie Hurwitz, Trish Milburn.

Padėkos žodžius tariu ir RWA darbuotojoms, būriui žavių, darbščių, talentingų moterų: Allison Kelley, Nicole Kennedy, Judy Scott, Erin Fry, Stephanie Fry, Dionne Cockrell, Kathleen Adey, Paulai Levron, Aronikai Horne.

Geralyn ir Susan – nuostabioms moterims ir mano mylimoms draugėms.

Sheilai Clover, Michael Miller ir *Circle of Seven Production* dėkoju už nuostabų darbą reklamuoju šią mano knygą.

Mishelle Buonfiglio – ji nuostabi, sumani ir viską moka.

Cindy Blewett iš *Truly Texan* už talentingai sukurtą tinklalapį ir už tai, kad ji yra nepaprastas žmogus.

Richas Kittingeris nusipelnė padėkos už praktinius patarimus, už tai, kad surado mums tobulus naujus namus ir drauge su žmona Amy padovanojo brangiausią dovaną – draugystę. Nuoširdžiai dėkoju jiems už tai, kad turėsime gražių prisiminimų.

Aš niekada nepamiršiu Sybil Cook, Jane Litte ir Kristie Jenner surengtų iškilmingų pietų – ačiū joms.

O užvis labiausiai dėkoju savo sūnui ir dukrai: ačiū, kad buvote tokie kantrūs, kol rašiau šią knygą, už meilius jūsų apkabinimus, už bučinius ir tiesiog už tai, kad esate. Kad ir kas nutiktų, aš jums didžiuosiuosi. Ir per amžius būsiu jus mylinti mama.

mėlynos akys

1

Pirmą kartą jį pamačiau per savo brolio vestuves už šventinės palapinės. Jis stovėjo pabrėžtinai atsipalaidavęs, išūlia veido išraiška, kaip žmogus, kuriam kur kas smagiau laiką leisti lošimo namuose. Jis buvo dailiai apsirengęs, tačiau nekilo abejonių, kad pragyvenimui užsidirba ne kontoroje prie darbo stalo. Jokie *Armani* apdarai nebūtų galėję nugludinti tokio didelio ir stambaus kūno šiurkštumo... kaip užkietėjusio mušeikos arba kaubojaus. Ilgi pirštai, atsargiai laikantys taurę šampano, be menkiausių pastangų būtų perlaužę krištolo kojelę.

Vos pažvelgusi supratau, kad jis – geras vaikinai, sugebantis medžioti, žaisti futbolą, lošti pokerį ir galintis daug išgerti. Man tokie nepatiko. Mane domino šis tas daugiau.

Vis dėlto jis traukė akį. Atrodė dailus, netgi gražus, jeigu nekreipsime dėmesio į kreivoką nosį, kuri kadaise buvo sulaužyta. Tamsiai rudi tankūs ir it audinės kailis žvilgantys plaukai buvo trumpai pakirpti. Bet mano dėmesį prikaustė akys, neįprastai mėlynos, kartą pamatęs, visą gyvenimą

nepamiršti tokio ypatingo atspalvio. Net apstulbau, kai jis pasuko galvą ir pažvelgė tiesiai į mane.

Iškart nusisukau sutrikusi, kad buvau pričiupta spoksanti. Tačiau visa oda, karščiu degančiu kūnu jaučiau jį žiūrint į mane. Greitais gurkšniais išmaukiau šampaną, tikėdamasi putojančiu gėrimu apmaldyti jaudulį. Tik tada išdrišau dar sykį dirstelėti.

Tose mėlynose akyse švietė tiesmukas pasiūlymas. Plačiu jo lūpų kamputis vos regimai virptelėjo. „Tikrai nenorėčiau pasilikti viena kambaryje su šiuo vyruku“, – pamaniau. Jis tingiai perliejo mane žvilgsniu nuo galvos iki kojų, tada sugrižo prie veido ir pagarbiai linktelėjo – šį judesį Teksaso vyrai buvo pavertę savito meno forma.

Aš vėl nusigrėžiau nuo jo ir sutelkiau dėmesį į savo vaikinaž Niką. Mudu stebėjome, kaip suglaudę veidus šoka jaunavedžiai. Pasistiebiau ir sušnibždėjau Nikui į ausį:

– Paskui bus mūsų eilė.

Jis apglėbė mane ranka.

– Pažiūrėsime, ką apie tai pasakys tavo tėvas.

Nikas ruošėsi paprašyti tėčio mano rankos, nors aš šį paprotį laikiau senamadišku ir visai nebūtinu. Tačiau mano vaikas buvo užsispyręs.

– Kas bus, jeigu jis tam nepritar? – paklausė Nikas. Turint omenyje, jog aš retai darau ką nors, kam reikėtų tėvų pritarimo, tokia tikimybė buvo mažai tikėtina. – Mudu vis tiek susituoksime, – šypsodamasis patikino jis, kiek atitraukęs nuo manęs. – Tik noriu jį įtikinti, kad esu ne toks jau blogas.

– Man tu pats geriausias pasaulyje, – pasakiau patogiai

įsitaisiusi jaukiame Niko glėbyje. Tikras stebuklas, jog jis taip myli mane. Niekada nesusidomėsiu jokia kitu vyru, kad ir koks išvaizdus būtų.

Šypsodamasi dar kartą pažvelgiau į šalį, norėjau įsitikinti, ar mėlynakis vaikinys vis dar ten. Pati nesupratau, kodėl taip palengvėjo, kai jo nebeišvydau.

Mano brolis Geidžas išsireikalavo kuklios vestuvių ceremonijos. Tik mažas būrelis žmonių pakliuvo į Hjustono bažnytelę, kuria septynioliktame amžiuje naudojosi ispanų kolonistai. Tuoktuvių apeigos buvo trumpos ir gražios, atmosfera sklidina tylaus švelnumo, persmelkiančio iki pat kaulų smegenų.

Pokylis, priešingai, labiau priminė cirką.

Jis vyko Trevisų šeimos rūmuose River Oukse, išskirtinėje Hjustono dalyje, kurios gyventojai daugiau pasako savo buhalteriams negu dvasininkams per išpažintį. Kadangi Geidžas pirmas iš Trevisų atžalų susiruošė tuoktis, tėvas ketino pasinaudoti proga ir padaryti įspūdį pasauliui. Arba bent jau Teksaso valstijai, kuri, tėčio nuomone, buvo labiausiai tokio įspūdžio verta šio pasaulio dalis. Kaip dauguma Teksaso gyventojų, tėtis tvirtai tikėjo: jeigu mūsų valstija 1845 metais nebūtų buvusi vėl iš naujo aneksuota, dabar veikiausiai mes diktuočiau sąlygas visai Šiaurės Amerikai.

Tad saugodamas šeimos gerą vardą ir suprasdamas, kad į mus bus nukreiptos visų Teksaso gyventojų akys, tėtis nusamdė garsią vestuvių planuotoją ir ištarė jai tris žodžius: „Čekių knygelė parengta.“

Visi žinojo, kad jo čekių knygelė itin stora.

Mūsų tėvas, Čerčilis Trevisas, buvo tikras „biržos burtininkas“, sukūręs tarptautinį energijos indeksinį fondą, kuris per pirmuosius dešimt metų kone padvigubėjo. Jis apėmė penkiolikos šalių naftos ir dujų gavybos ir perdavimo įmones, alternatyvios energetikos ir kalnakasybos kompanijas. Vaikystėje aš retai matydavau tėtį, jis amžinai būdavo kurioje nors tolimoje šalyje: Singapūre, Naujojoje Zelandijoje arba Japonijoje. Dažnai vykdavo į Vašingtoną papietauti su Federalinės rezervų sistemos pirmininku arba į Niujorką per televiziją komentuoti debatų finansinėmis temomis prie apskritojo stalo. Pusryčiauti su tėčiu mums reiškė įsijungti televizorių, valgyti vaflinius blynus ir per CNN kanalą klausytis, kaip jis analizuoja biržos naujienas.

Dėl griausmingo balso ir nestandartinės asmenybės tėtis man visada atrodė didelis. Tik sulaukusi paauglystės pradėjau pastebėti, jog jis visai neaukštas ir primena bantamų veislės gaidį, kiemo valdovą. Tėtis niekino švelnybes ir nerimavo, kad keturi jo vaikai – Geidžas, Džekas, Džo ir aš – yra per daug paikinami. Todėl būdamas su mumis jis pasistengdavo parūpinti mums po dozę tikrovės lyg po šaukštą kartaus vaisto.

Mūsų mama Eivė iki pat mirties buvo viena iš kasmetinės Teksaso knygų mugės pirmininkių ir eidavo parūkyti su Kinkiu Fridmanu*. Ji buvo žavinga, turėjo dailiausias kojas iš visų River Oukso moterų ir rengė šauniausius kviestinius pietus. Kaip sakoma šiais laikais, ji buvo puiki kaip pilstomas *Dr Pepper*. Susitikę su ja vyrai sakydavo tėčiui, kad jam

* *Richard Samet „Kinky“ Friedman* (g. 1944) – JAV dainininkas, dainų kūrėjas, rašytojas, humoristas ir politikas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

velniškai pasisėkė, o tėčiui tai baisiai patikdavo. Pasitaikius progai jis tvirtindavo esąs nevertas tokios moters. Tada gudriai nusijuokdavo, nes visada manė, jog yra vertas daugiau.

Į pokylį buvo pakviesta septyni šimtai svečių, bet galiausiai susirinko visas tūkstantis. Žmonės malėsi po rūmus,ėjo į milžinišką baltą palapinę, suregzatą iš baltų lempelių girliandų ir išpintą baltomis ir rausvomis orchidėjomis. Drėgną šiltą pavasario vakarą gėlės skleidė aplinkui lengvą salstelėjusį aromatą.

Rūmuose su oro kondicionieriumi pagrindinį valgomąjį į dvi dalis dalijo trisdešimt dviejų pėdų ilgio ledo baras, apkrautas įvairiausiais vėžiagyviais. Buvo ir dvi ledo skulptūros: viena iš jų suformuota apie šampano fontaną, antroji vaizdavo degtinės šulinėlį, nusagstyta kišenėmis su ikrais. Baltomis pirštinėmis mūvintys padavėjai pilstė šaltą it ledas degtinę į atšaldytas krištolo taureles, dėjo ikrų ant griekinių blynelių su grietine ir marinuotais putpelių kiaušiniiais.

Prie karštųjų patiekalų stalų galėjai gauti omarų sriubos, elektriniai termosai buvo pilni griežinėliais supjaustytos ir pekaninės karijos malkų dūmuose rūkytos nugarinės, kepto geltonpelekio tuno ir dar bent trisdešimt kitokių pirmųjų patiekalų. Dalyvavau daugybėje pokylių ir įvairių viešųjų renginių Hjjustone, tačiau tiek maisto vienoje vietoje kaip gyva nebuvau mačiusi.

Aplinkui šmižinėjo reporteriai iš *Houston Chronicle* ir *Texas Monthly*, pasirengę nušviesti pokylį, kuriame dalyvavo tokie svečiai kaip buvęs gubernatorius ir buvęs meras, garsus kulinarinės televizijos laidos vedėjas, Holivudo ir

naftos verslo žmonės. Visi laukė Geidžo ir Libertės, likusių bažnyčioje su fotografais.

Nikas atrodė mažumėlę apstulbęs. Jį, kilusį iš garbingos vidurinei klasei priklausančios šeimos, sukrėtė tai, ką pamatė. Mane ir dar neapsiplunksnavusią mano sąžinę taip pat trikdė toks nesaikingumas. Aš smarkiai pasikeičiau nuo tada, kai įstojau į Velslio merginų koledžą, kurio moto: *Non ministrari sed ministrare*. Tarnauti, užuot laukus, kol tau patarnaus. Man regis, šis moto puikiai tinka tokiam žmogui kaip aš.

Šeima į šį mano gyvenimo laikotarpį žvelgė su lengva pašaipa. Jie, o ypač tėvas, manė, kad aš esu gyvas pavyzdys turtingos merginos, kenčiančios nuo visuotinės kaltės. Vėl nukreipiau dėmesį į ilgus stalus su maistu. Daviau nurodymus, kad po pokylio likučius nuvežtų į daugybę Hjustono prieglaudų, o mano artimieji tam pritarė. Bet vis tiek jaučiausi kalta. Dviveidė, laukianti eilėje prie ikrų.

– Ar žinai, – paklausiau Niko mudviem patraukus prie degtinės šulinėlio, – kad yra suskaičiuota, jog vienas karatas deimanto randamas perkasus toną žemių? Taigi dėl šiame kambaryje esančių deimantų reikėtų išrausti beveik visą Australiją.

Nikas apsimetė apstulbęs.

– Kai pastarąjį kartą tikrinau, ji dar buvo neišrausta, – jis perbraukė pirštu man per nuogą petį. – Nesijaudink, Heiven. Tau nieko nereikia įrodyti. Aš tave pažįstu.

Mudu buvome gimę Teksase, bet vienas kitą suradome Masačusetse. Aš išvykau mokytis į Velslį, o Nikas – į Tuftą. Sutikau jį per pasaulio šalių vakarėlį, surengtą didžiuliame

painiame pastate Kembridže. Kiekvienas to namo kambarys buvo paskirtas kuriai nors šaliai, turinčiai tautinį gėrimą. Pavyzdžiui, Rusija garsėja degtine, Škotija – viskiu, ir taip toliau.

Kažkur tarp Šiaurės Amerikos ir Japonijos aš svirduliuodama atsitrenkiau į tamsiaplaukį vaikiną šviesiai rudomis akimis ir savimi pasitikinčio žmogaus šypsena. Jis buvo aukštas, raumeningas kaip bėgikas ir iš išvaizdos intelektualus.

Mano džiaugsmui, jis kalbėjo su Teksaso gyventojams būdingu akcentu.

„Tau jau reikėtų padaryti pertrauką kelionėje po pasaulį. Kol dar pastovi ant kojų.“

„Tu iš Hjustono, – pasakiau.“

Išgirdęs mano akcentą jis išsišiepė iki ausų.

„Ne, panele.“

„San Antonijaus?“

„Ne.“

„Ostino? Amarilo? El Paso?“

„Ne, ne, ačiū Dievui, ne.“

„Tada iš Dalaso, – pareiškiau apgailestaudama. – Blogai. Vadinasi, esi beveik jankis.“

Nikas išsivedė mane į lauką, mudu atsisėdome ant slenksčio ir lediniame šaltyje dvi valandas kalbėjomės.

Mes greitai pamilome vienas kitą. Dėl Niko aš būčiau padariusi bet ką, ėjusi su juo bet kur. Ketinau už jo ištekėti. Ir tapti ponija Nikolas Taner. Heiven Trevis Taner. Niekas negalėjo manęs sulaikyti.

***

Kai pagaliau atėjo mano eilė šokti su tėvu, Alas Džaras su lipšniu linksmumu dainavo „Pabrėžti tai, kas pozityvu“. Nikas su mano broliais Džeku ir Džo nuėjo prie baro, jis vėliau mane susiras.

Nikas buvo pirmas vyras, kurį aš pasikviečiau į namus, pirmas vyras, kurį įsimylėjau. Ir vienintelis, su kuriuo mylėjausi. Aš beveik nevaikščiojau į pasimatymus. Mama mirė nuo vėžio, kai man buvo penkiolika, tada porą metų jaučiausi siaubingai prislėgta, vien nuo minčių, kad galėčiau ką nors pamilti, imdavo graužti kaltė. Paskui išvykau mokytis į merginų koledžą, tai išėjo į naudą mano išsilavinimui, tik ne meilės jausmo ugdymui.

Tačiau ne vien moteriška aplinka trukdė man užmegzti santykius su priešingos lyties asmeniu. Daugybė merginų lankydavosi ne universiteto miestelyje rengiamuose vakarėliuose arba susitikinėdavo su vaikiniais per papildomas paskaitas Harvardo arba Masačusetso technologijų universitetuose. Aš pati buvau dėl to kalta. Man trūko labai svarbaus gebėjimo patraukti žmones, lengvai pamilti ir priimti meilę. Tai buvo nepaprastai svarbu. Atrodė, kad aš atstumiū žmones, kurių labiausiai geidžiu. Galų gale suvokiau, jog bandymas priversti kitą žmogų tave pamilti yra panašus į pastangas pasitupdyti paukštį ant piršto: nepavyks, jeigu nesiliausi taip smarkiai stengęsis.

Tada aš lioviausi stengtis, o kai atsipalaidavau, taip ir nutiko. Sutikau Niką ir mudu įsimylėjome vienas kitą. Jo vienintelio aš troškau. Mano artimiesiems to turėjo pakakti. Bet jie Niko nepriėmė. O aš susigriebiau atsakinėjanti į klausimus, kurių man niekas neuždavė, ir kalbanti štai tokius

dalykus: „Aš tikrai esu laiminga“, „Niko specializacija – ekonomika“ arba „Mes susipažinome koledžo vakarėlyje.“ Jų nesidomėjimas Niku, mūsų santykių praitimi ir ateitimi mane nežmoniškai erzino. Tokia grėsminga tylą jau pati savaime buvo iškalbinga.

„Žinau, mieloji“, – ištarė mano geriausias draugas Todas, kai paskambinau jam ir pasiskundžiau. Mudu pažinojome vienas kitą nuo dvylikos metų, tada jis su šeima atsikraustė į River Ouką. Todo tėvas, Timas Felanas, buvo dailininkas, jo paveikslų buvo įsigiję visi didieji šalies muziejai, įskaitant Modernaus meno muziejų Niujorke ir Kimbelo meno muziejų Fort Verte.

Felanus River Oukse visada gaubė paslapties šydas. Jie buvo pirmieji mano sutikti vegetarai. Dėvėjo susiglamžiusius kanapių pluošto drabužius, avėjo *Birkenstock* avalynę. Tose vietose vyravo du namų dekoravimo stiliai: anglų kaimiškasis ir Viduržemio jūros šalių Teksaso variantas. O Felanai visus savo namo kambarius išdažė skirtingomis spalvomis, sienas išpiešė egzotiškais juostomis ir svaiginančiais verpetais.

Užvis įdomiausia, kad Felanai buvo budistai – šį žodį aš girdėdavau netgi rečiau nei „vegetarai“. Kai pasiteiravau Todo, ką budistai daro, jis paaiškino, jog jie labai daug laiko praleidžia apmąstydami tikrovės prigimtį. Todas ir jo tėvai netgi pakvietė mane drauge nueiti į budistų šventyklą, bet teko nusivilti, nes mano tėvai neleido. Mama pareiškė, kad aš esu baptistė, o baptistai nešvaisto laiko mąstydami apie tikrovę.

Mes su Todu buvome labai artimi, žmonės mus laikė

pora. Tačiau mūsų nesiejo romantiški jausmai, nors santykiai nebuvo ir griežtai platoniški. Vargu ar kuris nors iš mudviejų būtų galėjęs paaiškinti, kas esame vienas kitam.

Gražesnio žmogaus už Todą aš tikriausiai nebuvau mačiusi. Jis buvo lieknas ir sportiškas, ryškių veido bruožų, šviesiaplaukis, o akys tokio smaragdinio žalumo kaip Karibų jūra tos pasaulio dalies kelionių agentūrų brošiūrose. Pasižymėjo Todas ir kažkokiu katinišku grakštumu, išskiriančiu jį iš kitų mano pažįstamų plačiapečių, savo vertę žinančių Teksaso dabitų. Kartą paklausiau Todo, ar jis gėjus, o jis atsakė, kad jam nesvarbu, žmogus yra vyras ar moteris, jį labiau domina to asmens vidinis pasaulis.

„Tai tu biseksualus?“ – neatlyžau aš, prajuokindama jį atkakliu noru klijuoti etiketes.

„Galimas dalykas“, – atsakė jis ir pabučiavo mane į lūpas šiltu nerūpestingu bučiniu.

Niekas kitas nepažinojo ir nesuprato manęs taip gerai kaip Todas. Jis buvo mano patikimas draugas, visada mane palaikė, net jeigu man ir nepritarė.

„Juk pati sakei, kad taip bus, – priminė Todas, kai pasiguodžiau jam, jog namiškiai nekreipia dėmesio į mano vaikina. – Todėl nieko keista.“

„Gal ir nekeista, bet tai vis vien erzina.“

„Nepamiršk, jog šis savaitgalis skirtas ne tau ir Nikui. Svarbiausi žmonės – nuotaka ir jaunikis.“

„Vestuvės rengiamos ne nuotakai ir jaunikiui, – atšoviau. – Tai prastai funkcionuojančių šeimų viešas pasirodymas.“

„Tačiau visi privalo apsimesti viską darantys dėl jaunave-

džių. Geriau susitaikyk su tuo, linksminkis ir nieko nesakyk tėvui apie Niką, iki pasibaigs vestuvės.“

„Todai, tu buvai sutikęs Niką. Tau jis patiko, tiesa?“ – gailiai pasiteiravau.

„Į šį klausimą negaliu atsakyti.“

„Kodėl?“

„Todėl, kad jeigu to dar nesupratai, kad ir ką pasakyčiau, nepadės suprasti.“

„Ko suprasti? Ką turi omenyje?“

Tačiau Todas neatsakė ir aš baigiau pokalbį sutrikusi ir įpykusi.

Deja, kai pradėjau šokti su tėčiu fokstrota, Todo patarimas man išgaravo iš galvos.

Tėvas džiūgavo įraudęs nuo šampano. Jis neslėpė norintis, kad šios vestuvės įvyktų, o žinia apie mano būsimosios brolienės nėštumą dar labiau pagerino padėtį. Reikalai klostėsi taip, kaip jis ir troško. Buvau įsitikinusi, kad jo galva prikimšta minčių apie vaikaičius: tėtis svajotojo užsitikrinti galimybę daryti poveikį naujų giminės kartų DNR.

Jo kojos buvo trumpos, krūtinė atsikišusi į priekį, akys juodos, o plaukai tokie tankūs, kad tarp jų niekaip nebūtum galėjęs įžiūrėti odos. Dėl viso to ir germaniško kamuoto smakro jis buvo išpūdingas, o gal net ir gražus. Iš motinos pusės tėtis turėjo šiek tiek komančių* kraujo ir daug vokiečių ir škotų protėvių, kuriems jų gimtosiose šalyse buvo pakirpti sparnai. Taigi jie atvyko į Teksasą ieškodami pigios žemės ir klimato be šaltų žiemų – to tereikėjo, kad

* Komančiai – Šiaurės Amerikos indėnų tauta, kadaise gyvenusi JAV pietinėje dalyje. Dabar gyvena rezervacijoje Oklahomos valstijos pietvakariuose.

savo darbu užsitikrintų gerovę. Tačiau rado tik drėgmės stoką, epidemijas, indėnų puldinėjimus, begalę skorpionų ir žiedgraužių, didumo sulig nykščio nagas.

Trevisai, kuriems pavyko išgyventi, buvo labiausiai užsispyrę žmonės pasaulyje – iš tų, kurie, nusilaužę nagus, darbuojasi dantimis. Tai paaiškina tėčio užsispyrimą... mano taip pat. Mama sakydavo, kad mes pernelyg panašūs: abu norėdavome pasielgti savaip, abu trokšdavome peržengti ribą, kurią kitas būdavo nubrėžęs.

– Ei, tėti.

– Moliūgėli, – ištarė jis gergždžiančiu balsu, su amžinai jame skambančiomis nekantrumo gaidelėmis, kaip žmogaus, kuriam niekada nereikia niekam įsiteikti. – Šįvakar tu atrodai nuostabiai. Primeni man savo mamą.

– Ačiū, – padėkojau. Tėtis retai sakydavo komplimentus. Buvau jam dėkinga, nors puikiai žinojau, kad mudviejų su mama panašumas geriausiu atveju visai nežymus.

Aš vilkėjau žalsvos spalvos atlasinę aptemptą suknelę, kurios petnešėlės buvo susegtos dviem krištolo sagtelėmis. Avėjau subtiliomis basutėmis trijų colių aukščio kulniukais. Libertė primygtinai reikalavo, kad leisčiau jai sušukuoti man plaukus. Per penkiolika minučių iš juodų it rašalas mano garbanų ji padarė apgaulingai paprastą aukštą šukuoseną; neturiu vilčių, jog kada nors pati sugebėsiu taip susišukuoti. Libertė buvo visai nedaug vyresnė už mane, bet švelni, motiniška, net mano mama retai tokia būdavo.

„Štai ir viskas, – baigusi sumurmėjo Libertė ir paėmusi kosmetinį šepetėlį žaismingai papudravo man nosį. – Atrodai nepriekaištingai.“

Buvo sunku jos nepamėgti.

Mums su tėčiu šokant, pasirodė vienas fotografas. Susiglaudėme ir nusišypsojome į akinamą blykstę, tada vėl grįžome į ankstesnę padėtį.

– Mudu su Niku rytoj grįžtame į Masačusetsą, – pasakiau. Skridome komercinės oro linijos lėktuvu: du bilietus pirma klase apmokėjau savo kredito kortele. Kadangi tėtis tvarkė mano VISA sąskaitą ir darė tai asmeniškai, supratau, kad jis žino, jog aš nupirkau Nikui bilietą. Tėtis apie tai neužsiminė. Kol kas. – Prieš mums išvykstant, Nikas nori su tavimi pasišnekėti.

– Nekantriai lauksiu.

– Norėčiau, kad būtum jam malonus.

– Kartais negaliu toks būti dėl itin svarbios priežasties. Tai puikus būdas išsiaiškinti, iš kokio molio žmogus nupildytas.

– Tau nėra jokio reikalo tikrinti Niko. Privalai gerbti mano pasirinkimą.

– Jis nori tave vesti, – tarė tėtis.

– Taip.

– O tada nuspręs įsigijęs pirmos klasės bilietą kelionei per gyvenimą. Štai ką tu jam reiški, Heiven.

– Ar tau niekada netoptelėjo, kad kas nors gali mane iš tikrųjų mylėti dėl manęs pačios, o ne dėl tavo pinigų?

– Tik ne jis.

– Man spręsti, – atšoviau. – Ne tau.

– Tu jau apsisprendei, – tarė tėtis, ir nors tai nenuskambejo kaip klausimas, aš patvirtinau. – Todėl neprašyk mano leidimo, – tęsė jis. – Pasirink ir susitaikyk su padariniais.

Tavo brolis nė velnio neklausė, ar pritariu jo santuokai su Liberte.

– Aišku, kad neklausė. Tu iš kailio nėreisi stengdamasis juos suvesti. Visi žino, kaip ja žaviesi. – Išsigandau išgirdusi pavydo gaidelę savo balse ir paskubėjau tęsti: – Nejaugi negalime sutvarkyti šio reikalo paprastai, tėti? Aš atsivedu į namus savo vaikina, tu apsimeti, kad jis tau patinka, aš toliau gyvenu savo gyvenimą, o per didžiąsias šventes mudu susiskambiname, – išpoškinau ir išstempiau lūpas į šypseną. – Netrukdyk man, tėti. Leisk būti laimingai.

– Tu nebūsi laiminga su juo. Jis bedalis.

– Iš kur žinai? Tu nesi praleidęs ilgiau nei valandos Niko draugijoje.

– Man nereikia daug laiko, bedalį aš greitai atpažįstu.

Nemanau, jog kuris nors iš mudviejų pakėlė balsą, tačiau svečiai ėmė varstyti mus smalsiais žvilgsniais. Supratau – mums visai nebūtina garsiai kivirčytis, kad kiti atkreiptų dėmesį. Iš visų jėgų stengiausi nusiraminti ir toliau judėti šokio žingsniu, ir nors nepataikiau į taktą, vis dėlto šokau.

– Bet kuris mano trokštamas vyras tau atrodys bedalis, – pasakiau. – Vien todėl, kad ne tavo išrinktas.

Maniau, šie teisingi žodžiai tėtį užsiutins.

– Aš iškelsiu tau vestuves, – tarė jis, – tačiau turėsi paprašyti, kad kas nors kitas palydėtų tave prie altoriaus. O vėliau neateik pas mane prašyti pinigų skyryboms. Jeigu už jo ištekėsi, aš nutrauksiu tau paramą. Nė vienas iš judviejų negausite iš manęs nė sudilusio skatiko, supratai? Jeigu tam nelaimėliui pakaks drąsos rytoj su manimi pasikalbėti, aš jam taip ir pasakysiu.

– Ačiū, tėti, – padėkojau ir atsitraukiau nuo jo, kai tik baigėsi muzika. – Tu vidutiniškai šoki fokstrota.

Eidama iš šokių aikštelės prasilenkiau su Karingtona, ji bėgo prie mano tėvo ištiesusi rankas. Karingtona buvo Libertės mažoji sesutė.

– Mano eilė! – sušuko ji, tarsi šokti su Čerčiliu Trevisu būtų pats maloniausias dalykas pasaulyje.

„Kai buvau devynerių, – piktai pagalvojau, – ir man taip atrodė.“

Broviausi per žmonių minią ir nieko daugiau nemačiau, tik burnas... daug burnų, kurios kalbėjo, juokėsi, valgė, gėrė, siuntė oro bučinius. Jų keliami garsai bukino protą.

Pažvelgiau į laikrodį prieškambarėje ant sienos, senovinį apskritą prietaisą, kadaise priklausiusį Bufalo Baju, Brazos ir Kolorado geležinkelio bendrovei. Devynios. Maždaug po pusvalandžio turėjau susitikti su Liberte viename iš miegamųjų antrame aukšte ir padėti jai persirengti. Norėjau kuo greičiau atlikti tą ritualą. Tokios ašarotos laimės per vieną vakarą daugiau nebūčiau atlaikiusi.

Po šampano mane troškino. Nuėjau į virtuvę, kuri buvo sausakimšai prisigrūdusi maisto tiekėjų ir jų pagalbininkų, ir vienoje spintelėje šiaip ne taip suradau švrią stiklinę. Prisipylusi vandens iš čiaupo atsigėriau dideliais gaivinančiais gurkšniais.

– Atsiprašau, – nekantriai tarė padavėjas ir pamėgino pralįsti pro mane su garuojančiu dubeniu rankose. Aš atsitraukiau jį praleisdama ir atsidūriau ovaliame valgomajame.

Lengviau atsikvėpiau išvydusi pažįstamus Niko galvos

ir pečių kontūrus netoli arkinio praėjimo, vedančio į vyno rūšį. Jis įėjo pro kaltinės geležies vartelius, palikdamas juos pravirus. Regis, nusileido į rūšį, iškaltą ažuolinių statinių šulais, nuo kurių sklido malonus aromatas. Pamaniau, kad Nikas veikiausiai pavargo nuo minios šurmulio ir nusprendė anksčiau mane susirasti. Troškau atsidurti jo glėbyje. Visoje šioje kakofonijoje man reikėjo trupučio ramybės.

Apėjusi aplink pietų stalą patraukiau į vyno rūšį. Tyliai tarkstelėję varteliai užsivėrė man už nugaros. Ištiesusi ranką prie jungiklio išjungiau šviesą ir įžengiau į rūšį.

– Ei... – išgirdau Niką burbtelint.

– Čia aš, – pasakiau, lengvai susiradusi jį tamsoje vos girdimai nusijuokiau ir perbraukiau delnais jam per pečius. – Mmm... Malonu liesti tave, kai vilki smokingą.

Nikas norėjo kažką pasakyti, bet aš nulenkiau jo galvą ir pražiota burna perbraukiau per smakrą. – Aš tavęs pasiilgau, – sukuždėjau. – Tu neišvedei manęs šokti.

Jis sulaikė kvapą, o kai truputį susverdėjau ant aukštų kulniukų, suėmė delnais man už klubų. Šnerves pripildė saldus vyno aromatas... ir dar vyriškos odos kvapas, gaivus kaip muskatų arba imbierų... saulės sušildytų prieskonių. Spustelėjusi sprandą prilenkiau jo galvą, įsisiurbusi į lūpas ėmiau gerti jų švelnumą ir karštį, o šampano skonis sumišo su intymiu jo burnos skoniu.

Viena Niko ranka nukeliavo mano nugarą aukštyn keldama šiurpulus, saldų drebulį, ir pagaliau šiltas delnas aptiko nuoga odą. Jutau jo rankos jėgą ir švelnumą, kai suėmė man už sprando ir atlošė galvą. Jo lūpos vos palietė manąsias – tai buvo labiau bučinio pažadas nei tikras bučinyas.

Tyliai atsidasau, kai jis perbraukė man per lūpas, ir laikiau užvertusi galvą, laukdama daugiau. Dar vienas nuostabus prisilietimas, svaigus spaudimas – ir mano lūpos prasivėrė. Jis liežuviu įsmuko giliau ieškodamas jautrių vietelių ir versdamas mane trūkšmingai juoktis gerkliniu juoku.

Mėginau apsimyti jį, apkabinti visu lanksčiu kūnu. Jo lūpos judėjo lėtai tyrinėdamos, bučiniai, iš pradžių buvę stiprūs, energingi, vėliau susilpnėjo, tarsi išsilydė nuo savo pačių karščio. Malonumas didėjo, ritosi per mane galingomis bangomis, nešančiomis geismą į visišką brandą. Nejučia žingtelėjau ataturpsta ir pajutau sėdmenimis prisiglaudusi prie degustacijų stalo, aštrus jo kraštas įsiremė man į raumenis.

Nikas stebėtinai lengvai pakėlė mane ir pasodino ant vėsiaus stalviršio. Tada įsisiurbė į lūpas ilgu aistringiu bučiniu, o aš bandžiau kuo giliau išitraukti į burną jo liežuvį. Norėjau atsigulti aukštiekninka ant marmurinio paviršiaus ir padovanoti jam geismo pritvinkusį savo kūną – lai daro su juo, ką nori. Kažkas manyje išsilaisvino. Buvau neapsakomai susijaudinusi, apsvaigusi nuo aistros, ir iš dalies dėl to buvo kaltas Nikas, kuris, visada toks santūrus, atrodė jau beprarandantis savitvardą. Sunkiai alsuodamas jis spaudė mane glėbyje. Nubučiavo man gerklę, mėgaudamasis plona jautria oda, lūpomis perbraukė per pulsuojančią gyslelę. Šnopusdama nuslydau delnais jam prie plaukų, minkštų ir tankių, suėmiau saujomis sunkų šilką.

Visai ne kaip Niko.

Siaubas smogė man tiesiai į paširdžius.

– O Dieve, – vos įstengiau išlemti. Paliečiau jo veidą

tamsoje, čiuopiau nepažįstamus bruožus, šiurkščius barzdos šerius. Pajutau peršint akių kampučius, bet nebuvo tikra, ar ašaros grasinosi ištrykšti iš sutrikimo, pykčio, baimės, nusivylimo, ar dėl visų šių surizgusių jausmų. – Nikai?

Stipri jo ranka sugniaužė man riešą, o lūpos švelniai perbraukė per vidinę pirštų pusę. Bučiny s nudegino delno vidurį, tada išgirdau balsą, tokį duslų ir žemą, jog būčiau galėjusi prisiekti, kad jis priklauso šėtonui.

– Kas tas Nikas?

mėlynos akys

2

Nepažįstamasis nepaleido manęs juodoje tamsoje, tik glostė nugarą stengdamasis padėti atpalaiduoti mano suakmenėjusį stuburą.

– Viešpatie, aš labai atsiprašau, – išstėnėjau kalendama dantimis. – Palaikiau tave s-savo v-vaikinu.

Jo balsas nuskambėjo liūdnai:

– Šiuo metu aš velniškai norėčiau juo būti, – nepažįstamojo ranka nukeliavo man prie nuogo sprando ir atsargiai spustelėjusi atpalaidavo mėšlungio sutrauktus smulkiuosius raumenis. – Gal uždegti šviesą?

– Ne! – riktelėjau įsikabinusi į jį.

Vyras pakluso ir nė nekrustelėjo. Bet kai uždavė klausimą, balse buvo girdėti linksmos gaidelės:

– Gal pasakysi savo vardą?

– Jokių būdu. Nereikia jokių vardų.

– Gerai, viršininke.

Nepažįstamasis nukėlė mane nuo stalo ir prilaikė, kol atgavau pusiausvyrą.

Mano širdis smarkiai daužėsi.

– Aš niekada taip nesielgiu. D-dabar tikriausiai turėčiau apalpti, surikti arba...

– Geriau to nedaryk.

– Tikrai nenoriu, kad kas nors apie tai sužinotų. Mielai ir pati apie tai pamirščiau. Aš...

– Susinervinusi tu kalbi greitai, – tarė jis.

– Aš visada kalbu greitai. Nesinervinu. Tiesiog esu sukręsta. Norėčiau atsukti laiką atgal. Jaučiuosi taip, kaip jaučiasi žmogus, kompiuterio ekrane išvydęs užrašą „puslapis nerastas“ arba „serverio klaida“...

– 404 klaidos kodas?

– Taip. Tai pati didžiausia mano klaida.

Nepažįstamasis tyliai prunkštelėjo.

– Nieko tokio, – tarė jis prisitraukęs mane arčiau. Mūsų artumas buvo toks jaukus, kad neprisiverčiau atstumti jo nuo savęs. O ir balsas be galo ramino, jis būtų galėjęs numaldyti paniškai bėgančią galvijų bandą. – Viskas gerai. Juk nieko blogo nenutiko.

– Tu niekam nepasakysi?

– Aišku, kad ne. Jeigu Nikas sužinotų, jis išspardyčiau man subinę.

Linktelėjau, nors mintis, kad Nikas spardo šiam vyrukui subinę, kėlė juoką. Net per smokingą aš jutau kontūrus jo kūno, tokio tvirto ir galingo, jog atrodė nesužeidžiamas. Ūmai prisiminiau vaikiną šventinėje palapinėje ir tamsoje išplėčiau akis.

– Ak.

– Kas yra? – paklausė jis palenkęs galvą, karštas kvapas sujudino man plaukus prie smilkinio.

– Aš mačiau tave už palapinės. Tavo labai mėlynos akys, ar ne?

Jis sustingo.

– Tu ta pamergė žalia suknele, – jam iš krūtinės išstrūko tylus ironiškas juokas, tie garsai buvo be galo malonūs, man net pašiorpo oda. – Velniai griebtų. Tu Trevis, tiesa?

– Neprisipažinsiu, – pasakiau stengdamasi sutramdyti gėdą ir jaudulį, žnaibančius gyslas iš vidaus. Vyriškio burna buvo taip arti. Aš geidžiau jo alpinančių bučinių. Ir dėl to jaučiausi klaikiai. Bet šiltas lengvas jo kvapas... Per gyvenimą dar nebuvo sutikusi kito taip maloniai kvepiančio vyro. – Gerai, – ištariau virpančiu balsu, – pamiršk, kad pasakiau, jog nereikia vardų. Kas tu toks?

– Tau, meilute... aš gyva bėda.

Mes stovėjome sustingę ir tylūs, pusiau apsikabinę, atrodė, kad kiekviena prabėganti sekundė užneria dar vieną grandį ant mus juosiančios grandinės. Ta dalis mano smegenų, kuri dar veikė, ragino kuo greičiau atsiplėšti nuo jo. Tačiau aš nepajėgiau nė krustelėti, buvau it paralyžiuota pojūčio, jog vyksta kažkas nepaprasta. Už vyno rūsio sienų šurmuliavo šimtai žmonių, jie buvo visai arti, bet aš jaučiausi atsidūrusi kažkokioje tolimoje vietoje.

Jis pakėlė ranką man prie veido ir paglostė skruostą. Instinktyviai perbraukiau jam per pirštus ieškodama žiedo.

– Ne, – sumurmėjo jis, – aš nevedęs.

Mažuoju pirštu jis susirado mano ausį ir atsargiai apvedė palei kaušelio kraštą. Jutau, kaip panyru į keistą, malonų neveiklumą. „Man negalima taip elgtis“, – pamaniau, bet vis tiek leidau jam rankomis spausti mano klubus sau prie

klubų. Mano galva apsunko ir atsilošė, jis pasitrynė nosimi į švelnią pasmakrę. Visada maniau esanti pajėgi atsispirti gundymui. Tačiau pirmą kartą gyvenime patyriau tokį stiprų geismą ir jaučiausi nepasirengusi jo suvaldyti.

– Ar tu esi jaunikio draugas, – prisiverčiau paklausti, – ar nuotakos?

Pajutau jį šypsantis.

– Nepasakyčiau, kad esu kurio nors iš jų labai mėgstamas.

– O Dieve. Tu nekviestas atvykai į pokylį, tiesa?

– Mieloji, pusės tų, kurie čia susirinko, niekas nekviėtė.

Vyriškis užčiuopė vieną iš petnešėlių, prilaikančių suknelę, ir man iš jaudulio sugniaužė paširdžius.

– Tu užsiimi naftos gavyba? Ar gyvulininkyste?

– Naftos, – atsakė jis. – Kodėl klausai?

– Iš sudėjimo esi panašus į naftos verslovių darbininką.

Nepažįstamajam iš krūtinės išsiveržė tramdomas juokas.

– Aš praturtėjau iš naftos gavybos, – prisipažino jis. Kalbant karštas oras jam iš burnos lengvai glostė man plaukus. – Ar tu kada nors susitikinėjai su vaikinų, dirbančių naftos verslovėje? Galiu lažintis, kad ne. Tokia turtinga mergina... tikriausiai bendrauji tik su savo sluoksnio žmonėmis?

– Naftos verslovių darbininkai nevilki tokių brangių smokingų, – atrėmiau. – *Armanio*?

– Net darbininkams kartais tenka pasipuošti, – jis įsiremė rankomis į stalą man iš abiejų pusių. – Kam šitas?

Atsilošiau stengdamasi išlaikyti kad ir nedidelį, bet man gyvybiškai būtiną atstumą tarp mudviejų kūnų.

– Degustacijų stalas?

– Taip.

– Naudojamas, kai reikia butelius atkimšti ir išpilstyti. Stalčiuose yra vyno aksesuarų. Ir baltų staltiesių užtiesti ant stalviršio, kad būtų lengviau įvertinti vyno spalvą.

– Man dar neteko dalyvauti vyno degustacijoje. Kaip tai daroma?

Žvelgiau į jo galvos kontūrus, vos įžiūrimus tamsoje.

– Reikia laikyti taure už kojelės, įkišti nosį į vidų ir giliai įkvėpti.

– Na, mano nosis gana didelė.

Neatsispyriau pagundai paliesti: mano pirštai prisėlino jam prie veido ir ėmė tyrinėti nosies liniją. Apčiuopiau įlinkimą prie pat tarpuakio.

– Kaip ją susilaužei? – tyliai paklausiau.

Šiltos jo lūpos nuslydo mano delnu.

– Tai viena iš tų istorijų, kurias pasakoju gerdamas ką nors stipresnio už vyną.

– A, – ištariau atitraukdama ranką. – Atsiprašau.

– Nereikia. Mielai papasakočiau tau ją kurią nors dieną. Aš ryžtingai sugražinau pokalbį į ankstesnes vėžes.

– Siurbtelėjęs vyno palaikai burnoje. Jos gilumoje yra ertmė, vedanti link uoslės receptorių uodžiamojoje gleivinėje.

– Įdomu, – tarė nepažįstamasis ir kurią laiką tylėjo. – O tada, kai pajunti vyno skonį ir kvapą, išspjauni į kibirėlį?

– Aš mieliau nuryčiau, negu išspjaučiau.

Kažkodėl šie žodžiai man pačiai nuskambėjo dviprasmiškai ir aš taip skaisčiai nuraudau, kad buvau įsitikinusi, jog tai matyti net tamsoje. Laimei, jis to nekommentavo, nors kai prakalbo, balsas skambėjo linksmi:

- Ačiū už naudingą patarimą.
- Nėra už ką. Mums jau reikia eiti. Tu išeišk pirmas.
- Gerai.

Tačiau nė vienas iš mudviejų nesujudėjome.

Pagaliau vyriškio rankos susirado mano klubus, nuslydo į viršų, sukietėjimas ant piršto užkliuvo už gležno suknelės audinio. Jutau kiekvieną jo kūno krustelėjimą, menkiausią kaulų ir tvirtų raumenų judesį. Garsus jo kvėpavimas įelektrino.

Sudiržusios jo rankos nesustojo, kol pagaliau suėmė skruostus su tokiu švelnumu, kad man graudulys užspaudė gerklę. Jo lūpos, karštos ir be galo švelnios, susirado mano lūpas. Tačiau be viso bučinio švelnumo, jame buvo kažkas vulgaraus, ir kai vyras galų gale atsitraukė, jaučiausi maloniai sudirgusi ir nepakeliamai įsijautrinusi. Man iš gerklės išsiveržė inkštimas, tas garsas trikdė, bet buvo nekontroliuojamas. Praradau savitvardą.

Įsitvėriau į stambius jo riešus, kad nepargriūčiau. Pakirto kojas. Pirmą kartą gyvenime mane užplūdo tokie prieštaringi, gal net pavojingi išgyvenimai. Pasaulis staiga susitraukė iki šio vynu kvepiančio kambario, dviejų kūnų tamsoje ir skausmingo geismo, sukkelto žmogaus, kurio aš niekada negalėsiu turėti. Jis prikišo burną man prie ausies, pajutau karštą kvėpavimą ir apsvaigusi atsišliejau į jį.

– Paklausyk, mieloji, – sukuždėjo jis. – Gal tik porą kartų gyvenime man buvo taip gera, todėl esu linkęs nusispjauti į tai, kuo viskas baigsis. – Jis nubučioavo man kaktą, nosį, akių vokus. – Pasakyk Nikui, kad prastai jautiesi, ir eime su manimi. Dabar. Šiąnakt patekės rožinė pilnatis. Mudu kur

nors susirasime minkštos žolės lopinėlių ir išgersime butelį šampano. O tada aš nusivešiu tave į Galvestoną pasižiūrėti, kaip virš įlankos teka saulė.

Nustebau. Joks vyras man dar šitaip nesisiūlė. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad toks pasiūlymas beprotiškai viliojantis.

– Negaliu. Tai kvaila.

Jis įsisiurbė man į lūpas kone skausmingu bučiniu.

– Galbūt kvaila atsisakyti.

Ėmiau muistytis, stumti jį nuo savęs, ir pagaliau tarp mūsų atsirado šioks toks tarpas.

– Aš turiu vaikina, – pasakiau netvirtu balsu. – Nežinau, kodėl aš išvis... Nesuprantu, kodėl leidau, kad tai nutiktų. Atleisk.

– Neatsiprašinėk. Bent jau dėl to. – Jis vėl priėjo arčiau ir aš įsitempiau. – Atsiprašyti turėtum dėl vienintelio dalyko: kad visą likusį savo gyvenimą turėsiu vengti vyno rūšių, nes jie man primins tave.

– Kodėl? – paklausiau jo, nuliūdusi ir susigėdusi. – Ar mane bučiuoti taip bloga?

– Ne, mieloji. Buvo neapsakomai gera, – pasigirdo velniškai tylus kuždesys.

Jis išėjo pirmas, o aš atsirėmiau į degustacijų stalą praradusi pusiausvyrą.

Grižau į pokylio šurmulį ir nuslinkau prie didžiųjų laiptų, vedančių į antro aukšto miegamuosius. Liberté laukė manęs kambaryje, kuriame vaikystėje gyveno Geidžas. Aš dažnai važdavausi į Ni Karbadį, trokšdama dūgti į vienintelio

Pirmasis Lisos Kleypas šiuolaikinis jausmų romanas „Mano vardas Libertė“ įtraukė į turtingos Trevisų šeimos pasaulį, palydėjo Libertę į mylintį Geidžo Treviso glėbį. „Tos mėlynos jo akys“ pasakoja apie nelengvą Hardžio Ketiso ir Heiven Trevis kelią į tikrą meilę.

Susipažinkite su mėlynakiu velniu.

Jo gyslomis teka karštas kraujas. O galvoje sukasi neramios mintys. Miljonierius, negalintis pasigirti šlovinga kilme, tačiau turtus susikrovęs be niekieno pagalbos ir įsigijęs ne vieną priešą. Tai Hardis Ketisas.

Susipažinkite su turtų paveldėtoja.

Tai Heiven Trevis. Ji atsisako eiti šeimos jai parinktu keliu, nors dėl to tėvas išbraukia iš testamentu. Tačiau ištekėjus už šeimai neįtikusio vyro Heiven gyvenimas pakrypsta pavojinga linkme. Po dvejų metų ji sugrįžta namo pasiryžusi daugiau nebepamilti jokio vyro. Heiven išties mažiausiai reikia, kad šeimos priešas Hardis Ketisas staiga išdygtų tarpduryje ir įžiebtų ugnį širdyje.

Saugokitės lakstančių žiežirbų...

Kupinas jausmingumo ir prieštaringų veikėjų Lisos Kleypas romanas „Tos mėlynos jo akys“ įtrauks ir nepaleis, kol jums prieš akis atsiskleis sudėtingas dviejų žmonių likimas.

Be galo jaudinanti meilės istorija... Ji privertė mane braukti ašaras ir nemiegoti iki paryčių stengiantis užbaigti knygą iki galo.

The Post and Courier